

DIGITAL KULTUR: For kapitalismen er det nødvendigt at generere store mængder velstand ud af ingenting. Information er vores tids guld, sølv og bomuld. Information er den handelsvare, som mere end nogen anden tillægger de materielle goder «værdi». Da kapitalismen blot var et letsindigt ungt bæst blev den drevet frem af plyndring af fællesejendom. I mod denne plyndring advokerede datidens pirater for en havenes «piratetik», som ignorerede de nye nationalstaters love og ophævede privat ejendom. Ligesom fortidens pirateri forstyrrede ligevægten, så er nutidens elektroniske pirateri bestemt til at ødelægge kulturindustrien. De nye elektroniske pirater er knudepunkterne der gør netværket levedygtigt. Ved at insistere på strengere anti-piratlove og indføre strengere protokoller for kryptering køber kulturindustrien sig i bedste fald lidt tid.

Slaget om informationen

RAQS MEDIA COLLECTIVE

Slaveskibene er kommet i havn. Deres dyrebare last er i ferd med at blive løstet, og de venter på at blive betalt med andre goder. Ude på det store hav venter piraterne i adrætte fartøjer forankret til øer, som ikke findes på noget kort. De venter på, at fuldriggerne på deres rejse tilbage skal krydse kanalen, for så at slå til i ly af natten. De udvinder overflod af knapheden og returner dette ingenting udvundet med guld for øje til havets tomme dybder.

«Banken får udbytte af renterne fra alle de penge, som den skaber ud af ingenting,» erklærede William Paterson, stifter af Bank of England, i et prospekt til bankens potentielle investorer i 1694.

For kapitalismen er det nødvendigt at generere store mængder velstand ud af ingenting. Et udsagn, der er lige så sandt i dag, som det var i 1694. Dengang bestod dette «ingenting» af «nye verdener» og «andre folk», som kapitalen kunne forme i sit eget billede. I dag består tomheden af informationens forholdsvis uudforskede terræn, dataens og kulturens store hav. Og netop fordi dette hav i årtusinder er vokset gennem en udveksling eller rettere en gaveudveksling af idéer, er der nu frit slag om den nye handelsmagt. Det er som en regnkov af idéer, hvori der findes en rig, ældgammel biologisk mangfoldighed af krydsbestøvede kulturer og informations-systemer, som vidensvirksomheder sætter alle sejl til for at udnytte.

TIDENS ÅND KRÆVER, at man fremstiller mangelvarer af historier, idéer, billeder, musik og numeriske udtryk – ting som man indtil for nylig opfattede som udtømmelige, selv hele menneskeheden i en stor udveksling deltes om. Bare fordi man er gået fra en matematisk kultur til en anden har nullet ikke mistet sin udtrykskraft. Var nullet blevet opdaget i dag ville man prompte tage for givet, at opfinderen fik ophavsretten. Der kan med andre ord stadig laves penge ud af ingenting.

Selvom den ophobede lagerbeholdning langt overgår salget, selvom biografer står tomme, varehus for elektronisk udstyr er ved at kvæles i usolgte produkter og medievirksomheder gentagende gange kan rapportere om tab, er markedsføringen af det nyeste kulturelle gode baseret på den kendsgerning, at hvis du ikke køber det, kommer du til at mangle noget, som alle andre (eller i det mindste alle dem, der har din anseelse) har. Hvis du ikke køber det «nu» («mens varen endnu er på lager»), så vil alle andre købe det for dig, og det vil aldrig blive dit. Derfor: Køb det, selvom det koster dig en formue!

Hvis du får «adgang» til dette kulturelle eller intellektuelle gode ad andre veje end de traditionelle – fx ved at betale mindre for en kopi med samme indhold og «værdi» – gør du noget forkert. Et typisk eksempel på alternativ adgang kunne være, at du bryder den kode, som holder goderne indespærret og laver et identisk produkt til dig selv, eller at du betaler en anden person en mindre sum penge for en okay kopi af en CD, en DVD, en tekst, et spil eller måske nogle linjer kode.

Information – og alle kulturelle goder baseret på information – er vores tids guld, sølv, tin, gummi og bomuld. Information er den handelsvare, som mere end nogen anden tillægger de materielle goders verden «værdi». Det er det sæt af tegn, begærets motorer, som har magten over tingene og bestemmer hvilken værdi, der tilfalder et gode i forhold til dets faktiske eller indbildte knaphed.

I skarp kontrast hertil finder man det forfalskede produkt, «piratgode», den uautoriserede kopi. Den forfølger åbenlyst uventet tegn eller kulturelt gode, i baggårde og på grå markeder, i globale byer eller små landsbyer, og trods den lov, som i dag styrer fremstillingen af penge ud af ingenting. Den gør det ved at udfordre ethvert godes faktiske eller forestillede knaphed med dets allestedsnærværelse – kopiens saftige og frugtbare overflod. Kopiens vandring fra hånd til hånd, fra bruger til bruger, kan afsløre de «høje værdiers» spøgelse som en forarbejdet illusion. Forestillingen om, at et kulturelt gode er «originalt» og derfor har en højere værdi, er baseret på forestillingen om, at når et gode er solgt, købt eller på anden måde involveret i en transaktion, så forsvinder det, i hvert fald i en økonomisk forstand. Det fremføres, at transaktionen og den overførsel af ejerskab til forbrugeren, som denne indebærer, «opbruger» godets værdi – at et godes liv afbrydes, når det sælges, således at det ikke længere (kun med formindsket værdi) kan indgå i en cirkulationskæde som en ting, der kan bruges til forskellige formål af forskellige folk. Når en ting erhverves bliver det «second-hand», «brugt», «afskrevet» eller i en generel forstand «forringet».

Blev nullet opdaget i dag ville man tage for givet, at opfinderen fik ophavsretten

Dette er måske sandt for nogle materielle goder (strengt taget dog kun for hurtigt forgængelige goder), og det er svært at

Ill.: Den anske piratgruppen

forestille sig, hvordan det også kan gælde for nutidens immaterielle goder – optagelsen af lyd og billede, en opsætning af tekst og tal eller et stykke software. Disse goder mister ikke noget ved at blive reproduceret og givet videre fra en bruger til anden i det digitale miljø. Det er en kendsgerning, at med den digitale kodning af information giver det ikke længere mening at skelne mellem en original (som kun opnår status som en begivenhed for eller et tilfælde af godets første tilsynekomst) og en kopi, fordi kopieringen i sig selv ikke nødvendigvis indebærer noget mærkbart tab af information.

Faktisk forøges mængden af information i et dataobjekt ofte i takt med, at det udveksles mellem personer. Det giver ikke mening at tale om «slutbrugere» i forbindelse med digital information. Snarere er der tale om forvaltere, som plejer informationen, når de modtager den. Disse forvaltere er del af et netværkssamfund af modtagere, der også altid er givere, af brugere, som potentielt, hvis ikke reelt, er producenter. Enhver person bliver således en forvalter af «materialet» og har mulighed for at tilføje det noget nyt, før hun sender kopien videre. Det er på den måde, at stadig længere lister af musik vokser fra computer til computer blandt en gruppe af aficionados.

DER ER IKKE noget nyt over denne proces. De heltedigte, fortællinger, sange og sagaer, som repræsenterer menneskehedens kollektive arv, har kun overlevet, fordi deres forvaltere undgik at læse dem inde i

et system for «slutanvendelse» og i stedet forskønnede dem, forbedrede deres helbred og vitalitet, før de sendte dem videre til andre. Når koder eller sprog lukker sig om sig selv og ikke tillader «interpolation» eller ejendomskrænkelse, forbløder de lynhurtigt. I nutidens digitale miljø accelereres denne proces med hidtil uset hastighed. I modsætning til varer får gaver værdi ved at vandre fra person til person i et netværk af udveksling. Gaveudvekslingens etnografi på øgruppen Trobriand – kendt som Kularingen – er et eksempel på dette, ligesom – om end i mindre eksotisk forstand – måden, hvorpå arvestykker forøger deres værdi fra generation til generation. I det digitale miljø er det ikke nødvendigvis alderens patina eller prestige, der giver et objekt værdi, men muligheden for, at det kan forbedres, forfines og tilføjes aspekter gennem dets anvendelse (uden at gøre nogen skade på allerede tilgængelige «gen-tagelser» af objektet, der kan findes frem som lagene i en palimpsest).

Det er denne kendsgerning, der for alvor giver det elektronisk pirateri og enhver anden handling, hvor informationen befries fra originalitetens kunstige eller illusoriske fængsel, en kant. Der er ikke tale om et radikalt forsøg på at undergrave ejendoms- og varelove, snarere at det for folk i et hvilket som helst samfund fuldt ud giver mening at dele information i sociale netværker, især hvis delingen ikke medfører en nedskrivning af den delte værdi. Prestigien tilfalder snarere den person, som deler information med andre, og i dag er man bekendt med, hvordan den elektroni-

ske generositets ekstraordinære bedrifter – nogle gange ledsaget af en aura af bravade – kan tjene som et middel til oparbejde sig et ry inden for tætvævede onlinegrupper. De nye pirater ønsker i lige så høj grad som deres forgængere at få deres heroiske eventyr beskrevet i historiebøgerne.

I det 17. og 18. århundrede da kapitalismen blot var et letsindigt ungt bæst, der endnu vandrede omkring i verden med katastrofale babybæstskridt, blev den drevet frem af to hovedmotorer. Den første var slaveinstitutionerne (dens dødfødte forgænger som den fortsat gav næring til) og senere kom kontraktarbejdet. Begge kunne med få omkostninger producere store mængder af de mest efterspurgte varer, såsom bomuld, tobak, sukker, gummi og mineralerne i de «nye verdener» (disse varer blev så bearbejdet og omdannet til andre goder). Selvfølgelig var der også de direkte allierede plyndringsinstitutioner. De fungerede lige så godt og var som oftest konstrueret ud fra krigs- og erobringmekanismer (de tidlige slaveskibe var i grunden fanger af uerklærede krige) med henblik på senere at etablere plantager, miner, banker og naturligvis nogle parlamenter.

Den anden motor var ekspropriationen af fællesejendom, som «befriede» store territorier til kapitalistisk landbrug, skovning, minedrift og landspekulation. Samtidig skabte den en enorm hær af berøvede mennesker, der var frie til enten at blive lønarbejdere i de nye industrielle områder – ude eller hjemme – eller kriminelle som følge af de barske love, der indførte straffetjening i «kolonierne». Fuldriggere med slaver, kontraktarbejdere eller de nye «arbejdere» (friherrer og straffefanger) og store beholdninger af varer, guld, sølv, bomuld, sukker og opium krydsede havene og faldt nogle gange i piraternes hænder. Besætningerne ombord på piratskibene bestod af flygtede slaver, oprørske straffefanger og andre eventyrlystne personer fra datidens kendte verden, som havde fået frataget deres ejendele. Piraterne ransagede skibene og ekspederede varerne videre ad brugens og udvekslingens kanaler, hvilket resulterede i hvirvelstrømme og krampe-trækninger i datidens globale økonomiske system.

Pirateri skabte problemer, fordi det medførte en pludselig redistribution af velstand

Pirateri skabte problemer, fordi det medførte en pludselig redistribution af velstand. Trods sit ringe omfang blev det opfattet som en tilstrækkelig stor trussel til, at de førende merkantile magter gjorde herredømmet over havene til deres højeste militære og politiske prioritet. I den forstand skaber pirateri i dag lige så mange problemer som dengang. Piraterne plyndrede ikke bare andre plyndringer. De advokerede også for en havenes «piratetik», som ignorerede de nye nationalstaters love og gjorde slaver til kaptajner, mens mytterister grundlagde prekære og midlertidige pseudo-republikker, der ophævede privat

ejendom og statens formelle institutioner. Ikke som en ideologisk forpligtelse over for en anarkistisk målsætning, men fordi det var bekvemt og effektivt at fjerne statens love og øvrige parafernalier ude på havene, hvis man på bedre vis skulle gøre en serios «forretning» ud af at redistribuere verdens velstand.

I DAG KOMMER intellektuel ejendom – den nye klynge af væsentlige varer fremstillet af kultur og information – ind i verden gennem transkontinentale netværker af ny kontraktlig arbejdskraft. Den produceres i virtuelle fartøjer, som passerer hinanden i den globale arbejdsnat ude på datahavene. Software-sweatshops, medienetværker, enorme armadaer af kulturindustrielle fartøjer og livsstilsfabrikker, det er nutidens fuldriggere, som sejler under bekvemmelighedens sejl. De producerer værdifulde førsteklasesvarer, stjerner, fortællinger, sagaer, software, idoler, livsstile og andre måder at skabe mening på i en stadig mere kaotisk verden. Selvom de skal sælge fantasier om steder og identiteter i en stadig mere sammenfiltret verden, produceres varene typisk i et globalt «allesteds». Og de leveres ligeledes «allesteds» gennem elektroniske transportør eller – når det er nødvendigt – mere eller mindre øjeblikkeligt via telekommunikative netværker.

Varenes allestedsnærvær og globale udbredelse kendetegner også deres yderste sårbarhed. Lasten på den nye økonomis skibe er lige så sårbar over for piratangreb som tidligere tiders skibe. De nye elektroniske pirater befinder sig i de mellemrum i den globale kulturøkonomi, de knudepunkter, som gør netværket levedygtigt. Vi ikke kan forestille os en global medieindustri uden den teknologi, der er opstået gennem «peer-to-peer» netværker på intranet, men det er nøjagtig samme teknologi som på internettet gør det nærmest umuligt – i ejendomsinstitutionernes interesse – at patruljere de kanaler ad hvilke medieindhold distribueres. Ligesom fortidens pirateri forstyrrede den ligevægt, som slaveri, kontraktarbejde, ekspropriationen af fællesejet, fabrikkssystemet og straffetjeneste havde indført, så er nutidens elektroniske pirateri bestemt til at ødelægge kulturindustrien: enten ved at gøre de økonomiske og sociale omkostninger i forbindelse med patruljering af indhold uoverkommelige, eller ved at indvarsle en række nye protokoller for brug, distribution og reproduktion af kulturelt og intellektuelt indhold. Det vil gøre hele foretagendet med at skabe enorme summer af penge af data og kulturens «ingenting» til en problematisk forretning.

Ved at insistere på strengere anti-piratlove og indføre strengere protokoller for kryptering køber kulturindustrien sig i bedste fald lidt tid. Dens skibe er ramt og dømt til at synke. Inden for en overskuelig fremtid vil piraterne hæve standarderne og lade kulturens «ingenting» forsvinde i det grå markedsohav af global fællesinformation, som kendetegner kortet over datahavene med deres vulkanske udbrud af elektronisk overflod.

© norske LMD.

– Kriminaliserer protest

KRIGEN MOT TERROR: Terrorlovene i Vesten blir stadig mer drakoniske. Etter 11. september har det tilsynelatende blitt legitimt å tilsidesette sivile rettigheter i terrorbekjempelsens navn. Et nytt amerikansk lovforslag utvider nå med radikalt definisjonen av terrorisme. Sivil ulydighet og andre politisk uttrykk kan fra nå av bli straffet som terrorisme i USA.

KIM BREDESEN

Journalist i norske LMD.

Moderne amerikansk historie er preget av stadig skiftende sykler med eksterne og interne fiendebilder. I forrige århundre ble japane-re, anarkister, pasifister, kommunister, krigsmotstander og borgerrettighetsforkjempere fulgt og fratatt rettigheter. Ofte sammenfalt fiendebildene med USAs globale krigsengasjement. USAs lovgiving har samtidig kontinuerlig lagt føringer på hvilke trusler landet bør forberede seg på. Et forslag til ny antiterrorlov vender seg nå mot landets indre fiender.

I forrige århundre ble pasifister, kommunister og borgerrettighetsforkjempere fratatt rettigheter

Terrorangrepene mot USA 11. september 2001 endret fundamentalt amerikansk lovgiving. Med USA PATRIOT Act fra 2001 fikk amerikanske myndigheter utvidede muligheter å overvåke og samle inn etterretningsinformasjon om potensielle «terrorister». Military Commissions Act fra 2006 tok den nye kursen et hakk videre med sin definisjon av «terrorist» som «ulovlig stridende», uten krav til rettsvern i henhold til habeas corpus-prinsippet eller Genèvekonvensjonen.

Nå er Kongressen i ferd med å bli vedtatt et ny og enda mer radikal antiterrorlov, kalt Violent Radicalization and Homegrown terrorism Prevention Act (HR 1955).¹ Intensjonen bak loven er å forebygge «voldelig radikalisering», «hjemmeavlet

terrorisme» og «ideologisk basert vold». I all hovedsak er loven en utpdying og videreutvikling av PATRIOT-lovens definisjoner av «innenlandsk terrorisme» og midler den amerikanske staten bør bruke for å forhindre denne terrorismen.

Loven definerer «innenlandske terrorister» som «en gruppe eller et individ født, oppvokst eller basert i USA» som «primært innad i USA, eller på amerikanske besittelser bruker trusler og tvangsmidler mot den amerikanske staten, USAs sivile befolkning, eller noe segment av de førnevnte, for å fremme politiske eller sosiale målsætninger.»² «Voldelig radikalisering» avgrenses som «prosessen der det tegnes, anvendes eller fremmes et ekstremistisk livssyn med det formål å tilrettelegge ideologisk basert vold for å fremme politisk, religiøs eller sosial endring.»³ Og «ideologisk vold» blir beskrevet som «bruk, planlagt bruk eller trusler om bruk av makt eller vold av en gruppe eller et individ for å fremme dennes politiske, religiøse eller sosiale livssyn.»⁴

FOR Å FORHINDRE at disse forbrytelsene, foreskriver loven at det skal opprettes en nasjonal kommisjon. Kommisjonen skal «undersøke og rapportere om fakta og årsakene til voldelig radikalisering, hjemmeavlet terrorisme og ideologisk basert vold i USA.»⁵ Den vil få mulighet til å arrangere offentlige høringer og innhente vitneutsagn under ed. Med unntak av forhold relatert til amerikanske forbindelser med ikke-amerikanske personer og nettverk, fengsler og «ensomme ulver», omtales ingen andre spesifikke miljøer som særskilte mål for kommisjonens undersøkelser. Men en gruppe omtales imidlertid indirekte i lovforslaget under «funn»: «nettet har bidratt til å legge til rette for prosessen rundt voldelig radikalisering, ideologisk basert vold og hjemmeavlet

terrorisme i USA ved å tilby tilgang til brede og konstante strømmer av terroristrelatert propaganda til amerikanske borgere.»⁶

Når kommisjonens arbeid er over, skal det opprettes et universitetsbasert «Senter for framragende forskning» for forskning på voldelig radikalisering og hjemmeavlet terrorisme i USA.⁷ Senteret vil assistere sikkerhetstjenestemenn på føderalt nivå, delstatsnivå og kommunalt nivå med utdanning og forskning på innenlands terrorisme. Lovforslaget har et forbehold knyttet til rasediskriminering og krenkelser av konstitusjonelle rettigheter, borgerrettigheter eller andre juridiske rettigheter landets borgere og lovlig permanente innbyggere har krav på.⁸ Hvis Sikkerhetsdepartementet gjør seg skyldig i slike overtreddelser, skal en tilsynsmekanisme med en representant fra samme departement fungere som en motvekt.

«Sannsynlig vil lovforslaget lede til kriminalisering av livssyn og meningsavvik.»

National Lawyers League

HR 1955 BLE VEDTATT uten debatt⁹ med 404 mot seks stemmer i Representantenes hus i, og oddsene er høye for at Senatet også lar den passere. Hittil har det hersket nærmest unison enighet i begge partiene om at lovforslaget ikke er kontroversielt. Men det kan endre seg. Før årsskiftet ble stadig krassere kritikk rettet mot det i amerikansk offentlighet, både fra vestresidenen og blant konservative patrioter. Hovedinnvendingene dreier seg om konsekvensene av de vide terrorismedefinisjonene i lovforslaget. Disse ble det tydelig uttrykt av advokat Kamau Franklin fra Center for Constitutional Rights¹⁰ i et intervju på Democracy Now! (se s. 15): «Det er de vide definisjonene som gjør at lovforslaget kan bli vedtatt, og det kan

på flere måter føre til at aktivisters kamp mot sosial urettferdighet [...] blir likestilt med terrorisme. Lovgivingen vil ikke bare se nærmere på såkalte voldelige, religiøse mennesker, men også de som har sterke meninger om Bush-administrasjonen.»

¹¹En annen sentral innvending er at lovforslaget mangler legitimitet. Ifølge militæranalytiker og oberst Dan Smith svarer ikke HR 1955 på noen reell trussel i det amerikanske samfunnet, ettersom antallet voldsforbrytelser i USA har gått ned det siste tiåret.¹²

Andre kritikerne av lovforslaget er advokatforeningen National Lawyers League (NLG) og The Society of American Law Teachers (SALT). Deres synspunkter deles også av Civil Liberties Union¹³ og Bill of Rights Defense Committee. NLG og SALT «tar sterk avstand fra det nye lovforslaget, fordi det er sannsynlig at det vil lede til kriminalisering av livssyn, meningsavvik og protest, og vil være en åpner for en stadig mer drakoniske overvåking av kommunikasjon på internett».¹⁴ De påpeker flere svakhetspunkter ved lovforslaget: Det sier ikke hvilke «ekstremistiske livssyn» som kan lede til voldelig radikalisering (her er det opp til enhver og gjette på om dette gjelder liberalisme, nasjonalisme, anarkisme, kommunisme .-); Definisjonen av ideologibasert vold innebærer at termene «makt» og «vold» er har samme meningsinnhold (hvis en gruppe demonstranter blokkerte døren til et selskap som produserte våpen eller blokkerte et fortau under en antikrigsdemonstrasjon, påpeker NLG og SALT, ville dette kunne tolkes i retning av bruk av «makt» for å fremme «politiske syn»); Lovforslaget hevder at internett gir ekstremister en konstant adgang til terroristrelatert propaganda (her referer NLG og SALT det for å åpne for overvåking av internettkommunikasjon uten rettslig godkjennelse).

Faren for inngrep i internettbruk ble også kommentert av presidentkandidaten og medlem av Representantenes hus, Ron Paul: «Denne språkbruken kan være det første steget mot at den amerikanske regjeringen skal regulere hva vi skal ha tilgang til på internett. Skal vi, for vårt eget beste, bli underlagt denne formen for regjeringskontroll av internett som vi kan se i ufrie

samfunn? Dette lovforslaget vil avgjort legge oss på en slik kurs.»¹⁵

I forhold til spørsmålet om internettensensur, er det verd å merke seg at lovforslaget initiativtaker, demokratene Jane Harman fra Representantenes hus, var leder for en offentlig høring i Kongressen 6. november med temaet «Bruk av nettet som et våpen: Internett som et verktøy for voldelig radikalisering og hjemmeavlet terrorisme».¹⁶ Her mottok hun forslag fra en gruppe på fire (Dr. Bruce Hoffman, Professor ved Georgetown University, Rita Katz, direktør for SITE Institute, Parry Aftab, en advokat med spesialkunnskap i internettolvgiving og Mark Weitzman, direktør for spesialgruppen mot hat ved Simon Wiesenthal Center). Gruppen var i all hovedsak enige om at var behov for en ny lov mot hjemmeavlet terrorisme. Begrunnelsene var ulike. Rita Katz fokuserte for sin del mest på behovet for overvåking av jihad-grupper. Bruce Hoffmann, en tidligere ansatt i RAND Corporation, mente det var viktig å studere bruken av multimedieteknologi for å spre ekstremistbudskap. De øvrige la vekt på ungdommens sårbarhet i forhold til desinformasjon. Parry Aftab mente for eksempel at det var viktig å «lære studentene om hype og dessinformasjon, og om hat og radikalisering». Dette mente han vil gjøre det mindre sannsynlig at de ble ofre for manipulerende grupper på nettet.

HR 1955 svarer ikke på noen reell trussel i det amerikanske samfunnet

Jane Harman trakk frem et liknede scenario da hun henviste til Ahmed Mohamed som ble arrestert for å ha lagt ut en video om hvordan man lager en bombe på YouTube. En liknende bekymring preget også Weitzman som mente at nettets «idealiserte og radikaliserete virtuelle samfunn, kan ta over for en oppfattet nedstemmede realitet i virkeligheten og tilby en autoritativ fortelling som skaper sin egen realitet. En slik realitet er konstruert for å fylle et tomrom og dets hovedmål er ungdom, særlig

^[1] HR 1955 er en forkortning for House Resolution 1955. Loven kan lese i fulltekst på http://www.govtrack.us/congress/billtext.xpd?bill=h110-1955.

^[2] Seksjon 899A, Definisjon 2.

^[3] Se over, Definisjon 1.

^[4] Se over, Definisjon 3.

^[5] Seksjon 899 C.

^[6] Seksjon 899 B.

^[7] Seksjon 899 D.

^[8] Seksjon 899 F.

^[9] HR 1955 ble betegnet som en «suspension bill», noe som forutsetter at Kongressen anså den som ukontroversiell.

^[10] Center for Constitutional Rights har for avrig laget en oversikt over kritikkverdige punkter i loven: http://ccrjustice.org/learn-more/faqs/factsheetprosent3A-violent-radicalization-and-homegrown-terrorism-prevention-act-2007.

^[11] Radiosending på DemocracyNow! 20. november, 2007. http://www.democracynow.org/2007/11/20/homegrown_terrorism_prevention_act_raises_fears.

^[12] Counterpunch, 25. oktober 2007: «Jane Harman's War on the First Amendment». Se http://counterpunch.com/smith10252007.html.

^[13] American Civil Liberties Union:«ACLU Statement on the Violent Radicalization and Homegrown Terrorism Prevention Act of 2007. Se: http://www.aclu.org/safefree/general/32886prs20071128.html

^[14] Pressmelding kan leses på http://www.nlg.org/news/index.php?entry=entry071127-093332.

^[15] Ron Paul, «Remarks on Violent Radicalization & Homegrown Terrorism Prevention Act, HR 1955» Se http://www.antiwar.com/paul/?articleid=12015.

^[16] House Homeland Security Subcommittee on Intelligence, Information Sharing, and Terrorism Risk Assessment:«Using the Web as a Weapon: the Internet as a Tool for Violent Radicalization and Homegrown Terrorism». Se http://homeland.house.gov/hearings/index.asp?ID=102. Høringen av Jessica Lee i «Homegrown terrorism Bill Update», The Independent, 27. november 2007.